

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2181/2023
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јованка Зечевић Анђелковић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2582/22 од 20.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2582/22 од 20.10.2022. године, става другог изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2582/22 од 20.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П 22/2022 од 03.06.2022. године у првом ставу изреке којим је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је туженом позајмио 17.000 евра, што је претходно утврђено и тужени обавезан правоснажном и извршном пресудом Основног суда у Неготину П 569/13 од 11.08.2014. године, која пресуда је принудно спроведена решењем о извршењу Основног суда у Неготину И 126/15 од 30.12.2015. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у другом и трећем ставу изреке тако што је одбијен противтужбени захтев којим је тужени тражио да се обавезе тужилац да на име више исплаћеног износа по основу позајмице плати туженом износ од 13.532 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије са затезном каматом од 28.05.2021. године до исплате, као и износ од 1.976,59 швајцарских франака у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од 28.05.2021. године до исплате, и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је преиначена пресуда првостепеног суда, тужени је благовремено изјавио ревизију због

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и прекорачења противтужбеног захтева.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужени је поднетом противтужбом тражио исплату више плаћеног износа приликом враћања позајмица узетих од тужиоца 01.12.2002. године и 05.12.2002. године од укупно 9.000 евра, у висини утврђеној налазом и мишљењем вештака од 28.05.2021. године. Према том налазу, тужени је 12.01.2003. године платио тужиоцу 10.500 евра и тако, у односу на дату позајмицу са обрачунатом затезном каматом до означеног датума (9.023,31 евро), више платио износ од 1.472,33 евра – обрачуната затезна камата на тај износ до 28.05.2021. године износи 5.587,75 евра, а затим је извршио и плаћања од 04.10.2004. године у износу од 4.000 евра и од 21.02.2005. године у износу од 1.000 евра. По мишљењу вештака, укупно новчано потраживање туженог износи 13.532,77 евра и представља разлику између износа од 22.560,08 евра (збир свих плаћених износа и обрачунате затезне камате од 5.587,75 евра) и износа од 9.027,31 евро (дуг туженог из позајмица од 01.12. и 05.12.2002. године са урачунатом затезном каматом до 12.01.2003. године). Поред тога тужиоцу је 12.01.2003. године исплаћен из износ од 1.000 швајцарских франака, што са обрачунатом каматом до 28.05.2021. године износи 1.976,59 швајцарских франака.

Првостепени суд је, прихватајући налаз вештака, усвојио противтужбени захтев без оцене истакнутог приговора застарелости.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио противтужбени захтев, са образложењем да је новчано потраживање туженог застарело у смислу члана 371. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд оценио истакнути приговор застарелости и основаност противтужбеног захтева.

Према наведеној одредби, потраживања застаревају за десет година ако законом није одређен други рок застарелости. Плаћањима извршеним 12.01.2003. године, 04.10.2004. године и 22.01.2005. године, по тврдњи туженог преплаћено је његово дуговање настало позајмицама узетим од тужиоца 01.12. и 05.12.2002. године. Од извршених плаћања до 21.06.2021. године – подношења противтужбе са захтевом о којем су нижестепени судови одлучивали, протекао је општи рок застарелости од десет година прописан чланом 371. Закона о облигационим односима и тако престало право туженог за захтева враћање више плаћених износа у смислу члана 360. став 1. наведеног закона.

Из тих разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, а не постоји ни прекорачење тужбеног захтева учињено у другостепеном поступку, због чега је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић